

Arcélek az utcáról

Számomra az utca megunhatatlan. Az maga az élet, az eredetiség. Lépten-nyomon megszegyeníti a képzeletet. Fogadást ajánlok bárkinek, hogy minden órában olyasmit tapasztalhat itt, amire eddig nem is gondolt. Múltkor céltudatosan figyeltem, s egyetlenegy napon a következőket jegyeztem föl:

Asztalosinas cepel a körúton egy asztalt, fedőlap nélkül. Úgy viszi, hogy beleáll az asztalba, mely favázával, mint valami bő szoknya veszi körül, s ő lépeget benne. Kettőjüknek, neki meg az asztalnak, összesen hat lába van.

Egy bérházat tataroznak. Köteleken, lengő deszkaállványokon fölvonnak egy kőművest a homlokzat negyedik emeletére. Itt az ablakok nyitva vannak. Kitekint a szobalány, aki éppen takarít. Pár perc múlva csókolóznak. Íme, a középkori szerelem modern változata a várkisasszony és a lovag között, aki kötélhágcsón közelítette meg szíve hölgyét.

A koporsóbolt kirakatában csábítólag áll egy gyönyörű, kényelmes koporsó, melyet akármelyikünk megvásárolhat. Fedelére rátűz a verőfény. Kitűnő alkalmi tükör. Ezt csakhamar észreveszik a járókelők. Azok, akik elhaladnak mellette, mindig megtekintik magukat benne. Egy nő előveszi festékrúdját, s a száját pirosítja. A halott, aki ebbe a koporsóba kerül, egy örökkévalóságon erről a nőről fog álmodni.

A villamosra felszáll egy öregasszony. Odamegy a fiatal kalauzhoz, de ahelyett, hogy jegyet kérne tőle, egyszerűen szájon csókolja. Én megdöbbenek. A kalauz nem. Visszacsókolja az öregasszonyt. Vidéki édesanyja érkezett meg a vonattal. Eddig még sohase láttam, hogy egy kalauzt megcsókol az édesanyja.

Pesti hordár – Quittner bácsi portréja
1920-as évek
MNM Történeti Fényképtár

„...a teher teljesen életéhez tartozik...”

Vendéglői terasz. Egy kövér úr túrós csuszát eszik. Amint a villával a szájába gyömöszöli a csuszahalmokat, bal kezével kezitükröt tart, s nézi önmagát. A mai napig bizonyára még nem figyelhette meg, milyen, amikor túrós csuszát eszik. Most ezt a mulasztást pótolja.

Iskolából hazamenet két hétéves kislány beszélget.

– Te megint kipingáltad magad.

– Bizony isten nem. Csak kicsíptem az arcom.

– De a szájad kifestetted.

– Ja – mondja a másik félvállról –, még reggel. De már letöröltem.

Régezte az ilyen történeteknek ez volt a címük: „Gyermekszáj.”

Éjfél után egykor Budán öreg hordár nagy csomagot cepel valahová. Hirtelene megáll, pénzt vesz ki zsebéből, s szemem láttára föllép egy utcai automata mérlegre, és kezében a csomaggal, megméretkezik. Miért így? A saját súlyát akarja megállapítani vagy a csomagét, tekintve, hogy már tudja a saját súlyát? Vagy talán újabban erősen fogyott, s ezzel a kegyes csalással próbálja magát becsapni? Vagy azt véli, hogy a teher teljesen életéhez tartozik, mint a tevéhez a púp vagy az elefánthoz az agyar? Akárhogy tépelődöm ezen a komoly kérdésen, nem tudom eldönteni.

(*Pesti Hírlap*, 1929. május 12. – *É*, 109–110. old.)